

AZ ELVESZETT

Mondják,
az idő elveszett.
Valahol, a bolygó körül,
annyira gyorsan kezdett pörögni,
hogy először csak a szavak váltak le róla,
aztán a gyönyörök, fájdalmak, legvégül a gyűlölet...
És az idő, ó jaj, szegény idő, nem mer, nem mér és –
tágul, egyre tágul. Szegényke, mondanák falusi
öregasszonyok, ha látnák. De az idő, ó jaj,
az idő, már annyi se látszik belőle,
hogy érintsék ifjak szerelmetesen,
hogy átvillanjon félvak, falusi nénik
látómezején.

Mi tettek veled, kérdezné a Hős,
ha valahol, a Középkorban megpillantaná.
Lázadj fel, mondaná minden korábbi én, aki ő volt.
De az idő, szegényke, nem fut végig
kardok acélján, nem roskad porba a porondon,
annyira szegény, meztelen és időtlen,
hogy még ez a divatjamúlt szánakozás sem érhet el hozzá.

Pedig én
emlékszem rá, pedig én emlékszem rá.
Emlékszem a tincseire, arra a pufók, mégis izmos testre,
amilyen ő volt. Hányszor elverték, mert konok volt,
meg akart állni, amikor senki se kérte.
Előresietett, amikor mindenki
elvolt magával, mással,
elvolt magában,
másban.

Amikor teljesen lelassult: senki sem ért a nyomába.
Ő pedig állt a néma gyorsulásban.
Pontosan akkor, a néma gyorsulásban:
elpattant benne valami.
És attól kezdve hagyta, hogy ő, álarcok igaz királya,
engedte, hogy ő Ő legyen.

Mi lett belőle? Odakint a bolygók, a csillagképek sejtik is talán.
Érzékelik, hogy hűlt remények kifeslett, zsírúj ködmönében
árválkodik, és hízik, egyre hízik,
vagy vékonyul és keskenyül,
tűnik és újra testesül.
Szegény idő,
apró idő...

Ne
bocsáss meg.

Elhagytalak

ma
gamba
n.